

gende Lovforslag. Jeg maa tilstaa, at det ikke er med en ganske ublandet Følelse, at jeg har gjen-nemlæst Lovforslaget. Naturligvis har det glædet mig, at den høitagtede Regjering har taget Initia-tivet til at fikre Kysterne paa Lolland og Falster, der ellers vilde være ubfattede for efterhaanden at lide større Skade, men paa den anden Side har jeg ved at gennemlæse Lovforslaget fundet, at Udgifterne til Opførelsen af disse Diger, naar man gaar ud fra det Overflag, som er opstillet i Motiverne, og naar de skulle udredes paa den her forelaaede Maade, ville blive saa trykkende for de paagaaende Egne, at disse ikke kunne bære dem. Naar jeg omtaler Lovforslaget, sfter det naturligtvis nærmest med de Forhold for Dige, som findes paa Falster, og jeg haaber, at ærede Medlemmer fra Lolland ville stildre Forholdene der. Lovforslagets § 1 taler om Anlæggelsen af et Dige imellem Elkensøre og Gjedser paa Falsters Østkyst af 12 Fods Bredde. Elkensøre tror jeg imidlertid neppe er den rigtige Benævnelse; det er neppe det nordligste Punkt, der bør nævnes, idet der ligger en Landsby, som hedder Ulslev, til hvis Sørde Diget absolut maa gaa. Dette Dige er i Motiverne anslaaet til at koste 170,000 Rd., men det er mig be- kendt, at der af en Lektiser, nemlig Civilingenieur Hannemann, er forfattet et privat Overflag. Han er kommen til det Resultat, at Diget for at kunne beskytte mod en Stormflod som den sidste maa være 12 Fod høit ved Ulslev og 13½ Fod ved Gjedser, og han anslaaer Udgifterne ved Opførelsen af et saadan Dige til 194,000 Rd. De Herrer ville altsaa se, at der er en stor Forskel tilstede imellem de to af mig nævnte Overflag. Foruden Digets Opførelse har den samme Inge-nieur troet det nødvendigt, at der paa Klintey ved Gjedser bliver en Afstraaing for at fikre den sydlige Ende af Falster, hvor Digerne skulle have deres Støttepunkt, og denne Afstraaing har han anslaaet at ville koste 38,000 Rd. Naar vi lægge disse 38,000 Rd. til de 194,000 Rd., udkommer der en temmelig enorm Sum, nemlig godt og vel 230,000 Rd. Hvorvidt den sidste Foranstaltning er nødvendig, tør jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke er saa godt kjendt med Forholdene der, som med dem ved Bøts, men jeg maa antage, at det er nødvendigt. Selv om vi imidlertid gaa ud fra, at Digerne virkelig kunne opføres for den Sum, som er nævnt i Motiverne, forekommer det mig, at den Byrde, der paalægges de vedkommende Egne, er saa stor, at de ikke ville kunne bære den. Samlingen er saa langt fremrykket, og Nødvendigheden af at faae dette Lovforslag gennemført vil derfor maasse medføre, at man maa overse Et og Andet. Jeg skal derfor slet ikke omtale den Maade, hvorpaa den høitærede Indenrigsminister tænker sig Kommissionen og Bestyrelsen til Ledelsen af Arbejderne sammensat; jeg tror nok, vi dristigt kunne overlade dette til den høitagtede In-denrigsminister. Derimod skal jeg med et Par

Ord tale om Beføstningernes Fordeling. § 2 siger jo, at Udgifterne skulle udredes af de vedkommende Lodsseiere, og dertil sjøer § 5, at Sta-ten vil give et Bidrag af 55,000 Rd., men des- uagtet bliver der efter Regjeringens Overflag 115,000 Rd. tilbage, som blive at udrede af de Lodsseiere, hvis Eiendomme antages at ville blive befyttede ved Di-gerne. Det tør antages, at der paa Sydhalster har været overskømmet et Areal, der omtrent svarer til 600 Tdr. Hartkorn, idet nemlig de tre nederste Sogne og en Del af det fjerde have lidt betydelig. Naar disse 600 Tdr. Hartkorn skulle udrede et saa stort Beløb, bliver det, naar Beløbet skal forrentes og afdrages i 28 Aar, 15 Rd. aarlig pr. Tønde Hartkorn. Tager vi en almindelig Bondegård paa 50 Tdr. Land, der paa Lolland og Falster svarer omtrent til 7 Tønder Hartkorn, vil altsaa en saadan Bondegård faae en forøget aarlig Skat af 105 Rd., og de Herrer ville vistnok give mig Ret i, at man ikke ubetinget kan paalægge en saa høj Skat. Der er Mange, som vistnok allerede have at svare alt, hvad de kunne bære, og som ikke kunne taale en saa for- øget Byrde. Dertil kommer, at der Ulykke, som har rammet de Paagaaende, har rammet dem saa søleligt, at Skatteevnen maa siges at være bleven betydelig forringet. Noget, der jo ogsaa er anerkjendt af Regjeringen, idet den har aabnet en Mulighed for at fritage for Skatter saadanne Eiendomme, som Overskømmelsen har hærget. Derfor vi derimod tage det private Overflag og deraf drage de 55,000 Rd., bliver Summen meget større, nemlig omtrent 294 Rd. pr. Tønde Hartkorn, eller en aarlig Udgift til Renter og Af- drag af omtrent 18 Rd. pr. Tønde Hartkorn; det bliver for en Gaard, som den jeg har omtalt, 126 Rd. aarlig. De Herrer ville se, at disse Ud- gifter virkelig ere saa enorme, at man neppe tør paalægge dem, sfter paa Eiendomme, der ere ram- mede saa haardt, som de, hvorom her er Tale. — Den høitærede Indenrigsminister jagde under Fi-nantslovens 3die Behandling, da jeg havde tilladt mig at stille et Endringsforslag angaaende denne Sag, at jeg, naar dette Lovforslag kom for, kunde faae Leilighed til at udtale mig om, hvorvidt dette Spørgsmaal virkelig var et nationalt eller ikke, men jeg tror dog ikke, jeg behøver at gaa ind derpaa. Jeg har med Opmærksomhed fulgt For- handlingerne om Digeoven i det andet Thing, navnlig ogsaa den høitærede Indenrigsministers Udtalelser, og det forekommer mig, at alle Udta- lelserne gaa ud paa at betragte den Stade, der har fundet Sted, fra et nationalt Synspunkt. Naar den høitærede Minister selv har denne Op- fattelse, — og den er jo godkjendt i det Lovfor- slag, han har forelagt os, — synes det mig, at det laa meget nær at vente, at Ministeren vilde have vist en større Smødeføkommen overfor de stæde- lidte Egne, end sfter et Lovforslaget. Maa det endnu være mig tilladt at at henvise til, at næsten